

Núm. de Protocol: AD-0205-2/07
TSA: 45/09

S E N T È N C I A N Ú M . 0 5 - 2 0 1 0

PARTS:

Apel·lant: M.F.C.
Representant: C.S.M.
Advocat: B.a.

Apel·lada: HBLE. COMÚ DE CANILLO
Representant: E.C.C.
Advocat : L.a.

Apel·lada: M.I. GOVERN
Representant: S.V.
Advocat : G.L.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President : : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

Magistrats: M.I. Sr. Bernard Plagnet
M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A la vila d'Andorra la Vella, el 26 de gener de 2010

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número AD-0205-2/07.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **Sr. Lluís Saura Lluvià** el qual expressa el parer del Tribunal.

A N T E C E D E N T S D E F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, en la sentència número 2009-070, de 20 de maig, va desestimar la demanda formulada per la Sra. M.F.C. i va declarar que la resolució de la Comissió Tècnica d'Urbanisme de 8 de novembre de 2007 és ajustada al Dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa. L'acord recorregut desestimava el recurs d'alçada interposat el 3 d'agost de 2007 contra l'acord d'aprovació definitiva del Pla d'Ordenació Urbanística de la Parròquia de Canillo, publicat al BOPA del 18 de juliol de 2007.

En la demanda, la part agent, després d'efectuar consideracions sobre el càlcul de l'edificabilitat que corresponia atribuir a les unitats d'actuació que definia el planejament, es referia a diverses finques de la seva propietat incloses en unitats d'actuació en sòl urbanitzable i a d'altres incloses en unitats d'actuació en sòl urbà consolidat del cas antic de Canillo.

2.- En el recurs d'apel·lació, el debat se circumscriu a la disconformitat amb la catalogació de la casa Cal Arimany, el galliner de Cal Arimany i el cobert de Cal Fluix com a béns inclosos en el Catàleg Comunal de Béns d'Interès Cultural (Unitat d'Actuació en sòl urbà consolidat SUC-CO1) per manca de justificació de la catalogació; la disconformitat amb la no inclusió de la finca Camp de la Canal en una unitat d'actuació en sòl urbà no consolidat o en sòl urbanitzable i la disconformitat amb la diferència d'edificabilitat respecte a la normativa anterior al POUP de determinades finques: Camp de la Canal, Terreny Vall d'Incles i Prat de la Muntada.

3.- La representació del Comú de Canillo s'oposa al recurs d'apel·lació indicant que la catalogació es refereix a Ca L'Armany i cal Fluix, no al galliner de Cal Armany, i la justificació de la catalogació, que la memòria del planejament explica, es troba en la voluntat de protegir, en el cas antic, les edificacions d'arquitectura tradicional de certa antiguitat; en relació la finca Camp de la Canal, després de constatar la manca d'identificació de la mateixa per la part apel·lant, explica la no inclusió de la finca en la unitat de sòl urbanitzable confrontant per no reunir les característiques que obligarien a incloure-la i finalment respecte la edificabilitat, que la pretensió de que es respecti l'edificabilitat que les finques tenien atribuïda en la normativa anterior al POUP és contrària a la

lògica urbanística posterior a la Llei d'Ordenament del Territori i Urbanisme.

4.- El Govern s'ha oposat al recurs d'apel·lació indicant que no s'ha provat per la demandant que la inclusió de determinades finques de la seva propietat en el catàleg sigui arbitrària o contrària al Dret; en relació la finca Camp de la Canal explica que la inclusió de la mateixa com sòl urbanitzable vulneraria la LGOTU perquè està afectada per riscos naturals i per què la classificació com sòl urbanitzable no és predicable automàticament de tots els sòls que no hagin de ser necessàriament classificats com sòl no urbanitzable.

5.- Les parts han presentat els seus respectius escrits de conclusions quedant tot seguit les actuacions vistes per a deliberar i decidir el Tribunal.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- Aquesta Sala és competent per a resoldre el recurs d'apel·lació de conformitat a allò establert en l'article 39.3 de la Llei qualificada de la Justícia.

Segon.- El primer punt del breu escrit d'apel·lació formulat per la part agent contra la sentència de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles es refereix a la disconformitat amb la inclusió de la casa Cal Arimany, el galliner de Cal Arimany i el cobert de Cal Fluix en el Catàleg Comunal de Béns d'Interès Cultural de Canillo, que considera injustificada, i és aquest el motiu pel qual en demana l'exclusió.

De les tres finques que cita, només resulten incloses en el Catàleg Comunal Ca l'Armany, a la Placeta del Pui (nº de registre: CA-3) i Cal Fluix, al Carrer del Fluix (nº de registre: CA-18) però no el que l'apel·lant anomena galliner de Cal Arimany, per la qual cosa només ens referirem a les dos primeres.

L'article 77 de la LGOTU imposa als plans d'ordenació i urbanisme parroquial l'obligació de catalogar la relació dels edificis i els elements d'interès històric, monumental i cultural amb la finalitat d'adoptar les mesures de protecció pertinents. En aquest marc, l'article 4 del Volum V del POUP explica com la catalogació té per objecte protegir, dins la coherència general de l'ordenació del territori, els valors que ens mateixos

es localitzen i en les fitxes dels dos que són objecte d'aquest litigi es constata que es tracta d'edificacions dels segles XVIII-XIX la primera i del segle XVIII o anterior la segona, en ambdós casos d'arquitectura tradicional de muntanya.

La inclusió de les mateixes -com de moltes altres construccions del nucli antic de Canillo- en el Catàleg Comunal de Béns d'Interès Cultural respon a un exercici legítim de les potestats que en matèria d'urbanisme atribueix la LGOTU als Comuns, potestats que tenen per finalitat mantenir les edificacions d'arquitectura tradicional de muntanya de certa antiguitat per tal que els nuclis antics de les parròquies no perdin la seva fesomia.

Per tant, s'ha de desestimar el recurs d'apel·lació que pretén l'exclusió de les construccions esmentades del Catàleg Comunal.

Amb independència del que s'ha exposat, la part apel·lant indica que l'edificabilitat que no es podrà materialitzar en els edificis de Cal Armany i Cal Fluix es traslladi al terreny, també de la seva propietat, en el qual es troba bastit l'Hotel Font, però aquesta possibilitat no es pot decidir en el mateix instrument de planejament general i per tant tampoc en la nostra sentència, que té per objecte el planejament general. L'article 2.5 del Volum V del POUP admet la transferència de sostre en els béns d'interès cultural i serà en aquest marc, que es complementa amb la resta de disposicions del Volum i amb allò que disposen els articles 73 i 74 del Reglament Urbanístic, que caldrà resoldre la problemàtica del sostre edificable no materialitzable en les parcel·les que allotgen construccions catalogades.

Tercer.- El segon greuge que palesa la part apel·lant es refereix a la finca que anomena Camp de la Canal, que el POUP ha classificat com sòl no urbanitzable i de la que en demana la classificació com sòl urbà o urbanitzable i la seva inclusió en una unitat d'actuació, sense més precisions.

La part agent no ha identificat sobre plànol la finca de la que demana la inclusió en una UA i ni n'assenyala la superfície, però la prova pericial practicada a les actuacions indica que es tracta de la que identifica en el dictamen com finca 5.2, Prat sobre la Canal de Comallonga, identificació a la que el recurs d'apel·lació no mostra cap objecció; d'altra banda, tot i que la part agent tampoc diu a quina UA s'ha d'incorporar la seva finca, la única a la que es pot incorporar és la confrontant, és a dir, la UASUNC-C13, de sòl urbà no consolidat.

Al analitzar les característiques d'aquesta finca, la prova pericial, després de constatar que no se saben els límits de la mateixa, explica (i) que en qualsevol cas es tracta d'una finca forestal amb una forta pendent, del 80 % i (ii) que segons la Cartografia Oficial de Riscos Naturals Geològics de Govern la finca té un nivell de perillositat mig i segons la Cartografia de Riscos d'Allaus de Govern la finca està en zona de risc de nivell blau.

Amb aquests antecedents és evident que no es pot atribuir a la finca de la part apel·lant la classificació de sòl urbà no consolidat perquè no reuneix cap de les característiques que estableixen els articles 25 de la LGOTU i 7 i 8 del RU per que un terreny hagi de ser classificat com sòl urbà, consolidat o no.

I si el que es pretén és la classificació com sòl urbanitzable i per tant sense adscripció a cap unitat confrontant d'aquesta naturalesa per que no existeix, tampoc és possible estimar la pretensió. La classificació com a sòl urbanitzable respon a la decisió del planificador d'incloure un àmbit de sòl - que pot estar compost per terrenys que corresponen a un sol propietari o a propietaris diferents- en una unitat d'actuació dintre de la qual es pugui fer efectiu el principi de distribució equitativa dels beneficis i les càrregues associats a tot el procés de transformació del sòl; per tant, la classificació d'un sòl com urbanitzable respon a un desig estratègic del planificador de que aquell àmbit sigui urbanitzat, d'acord amb les necessitats de creixement de cada parròquia, tal com disposa l'article 14.2 del RU. Si no existeix aquest desig, els terrenys han de ser classificats com sòl no urbanitzable en qualsevol de les variants que preveu l'article 17.2 del RU, juntament als terrenys que de manera reglada han de ser classificats com sòl no urbanitzable, és a dir, els que tenen les característiques que preveu l'apartat 1 de l'article 17 RU.

En el cas, la classificació com sòl no urbanitzable s'ajusta als criteris establerts en els articles citats i per tant no procedeix la substitució per la classificació com sòl urbanitzable.

Quart.- Finalment, la part apel·lant expressa el desacord amb el fet que determinades finques de la seva propietat (Camp de la Canal, Terreny Vall d'Incles i Prat de la Muntada) hagin perdut tot o part de l'edificabilitat que els reconeixien les Ordinacions parroquials anteriors al POUP, la qual cosa vulnera l'obligació de mantenir l'edificabilitat global de la Parròquia.

Sobre aquest punt, aquesta Sala, en la sentència 28-2009 de 28 de març ha manifestat que “El manteniment de l’edificació global de la parròquia en el pla d’ordenació i urbanisme es concreta en l’article 23 LGOTU i explica en l’article 28RU, el punt 3 del qual -com l’article 44.3- indica que el POUP ha de distribuir l’edificabilitat global entre les diverses unitats d’actuació de sòl urbà i de sòl urbanitzable que estableixi, de manera que no vincula l’edificabilitat a les propietats individualitzades sinó a les unitats d’actuació”. I afegeix que “Tenint en compte el que acabem d’exposar i que el nou planejament no ve obligat a mantenir els aprofitaments dels sòls tal com venien reconeguts en les Ordinacions d’urbanisme i construcció parroquials, la delimitació de la Unitat i el seu contingut no adoleixen de defectes invalidants”.

Aquests raonaments, que són aplicables al supòsit d’autes determinen la desestimació del recurs d’apel·lació i la confirmació de la sentència apel·lada.

Cinquè.- No es fa cap pronunciament sobre el pagament de les despeses d’aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s’ha exposat, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en nom del poble andorrà ha decidit desestimar el recurs d’apel·lació interposat per la representació processal de la Sra. M.F.C. contra la sentència de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, número 2009-070, de 20 de maig, que es confirma. No es fa pronunciament sobre el pagament de les despeses d’aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s’hagi complert el que disposa l’article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d’aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Administrativa

Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.